

svarende Omraader i vore Nabolande. Om disse Forhøjelser indeholder Lovforslagene her som Bilag ganske interessante Oplysninger, til hvilke jeg skal tillade mig at henvise.

Endnu skal jeg bemærke, at begge Lovforslag fremsættes som midlertidige Ændringer i de bestaaende Love, saaledes at de for Statsbanernes Vedkommende skulde gennemføres saa snart som muligt, men dog senest den 1. Marts 1919, og bortfalde den 31. Marts 1920. Posttakstforhøjelserne foreslaas derimod at skulle træde i Kraft den 1. Januar 1919 og opføre den 31. Marts 1920. Jeg skal hermed tillade mig at anbefale begge disse Lovforslag til Tingets velvillige Behandling.

Kirkeministeren (Povlsen): Det lille Lovforslag, som jeg hermed har den Ære at fremsætte for dette høje Ting, *Forslag til Lov om Adgang for evangelisk-lutherske Frimenigheder til Brug af Folkekirkens Kirker*, tilsigter i Virkeligheden kun en naturlig Udvidelse af Lov Nr. 71 af 1. April 1911. Efter denne Lov gives der Adgang for Sognepræster og residerende Kapellaner til at lade Præster ved evangelisk-lutherske Frimenigheder her i Landet prædike og forrette Daab og Altergang i Sognekirkerne, saafremt Biskoppen ikke skønner, at der er Grund til at nægte en saadan Tilladelse, og den samme Adgang giver Loven mindst 10 Medlemmer med egen Husstand i en Sognemenighed. Derimod er der ikke Lovhjemmel for, at en Frimenighed, hvis Præst tilfredsstiller de Fordringer, Biskoppen stiller, for at han kan faa Lov til at prædike i Sognekirken, kan faa Adgang til fast Brug af Sognekirken, og det er denne Lovhjemmel, der nu søges skabt ved det her foreliggende Lovforslag. Det er naturligvis givet, at Medlemmer af Folkekirken har fortrinnsvis Ret til at benytte Folkekirkens Bygninger. Derfor maa selvfølgelig Medlemmer af en Valgmenighed have Fortrinet fremfor Medlemmer af en Frimenighed, ligesom ogsaa Kredse, der vil søge ansat en Andenpræst i Henhold til Menighedsraadsloven, maa have fortrinnsvis

Adgang til at benytte Kirkerne fremfor de frie Menigheder. Og det er jo givet, at de frie Menigheder selv maa afholde alle de Udgifter, der er forbundne med Brugen af Kirkerne, idet de som staaende udenfor Folkekirken er fritagne for at komme ind under Ligningen til Kirkernes Drift i Almindelighed. Det er ogsaa givet, at Kirkebetjentene ikke har nogen som helst Forpligtelse lige overfor Guds-tjenester, der afholdes af de frie Menigheder.

Vor kirkelige Lovgivning har jo været en Lejlighedslovgivning, og det er ogsaa en bestemt historisk Begivenhed, der giver Anledning til, at dette lille Lovforslag fremsættes, idet en Menighed, der indtil 1. September har staaet som Valgmenighed og har haft Adgang til at benytte Sognekirken, fra 1. September er gaaet over til at blive Frimenighed, men ønsker vedblivende at have Adgang til at benytte Sognekirken. Da Loven af 1. April 1911 var til Behandling paa Rigsdagen, stilledes der fra det radikale Venstres Side Forslag om, at det skulde være Ministeren og ikke Biskopperne, der afgjorde, hvorvidt en Frimenighedspræst kunde faa Adgang til Folkekirkens Kirkebygninger eller ej, idet vi fra vor Side mente, at man da vilde naa en større Ensartethed i Afgørelserne, end naar det var syv forskellige Biskopper, der hver for sig havde Afgørelsen i sin Haand. Jeg havde ogsaa ønsket ved denne Lejlighed at foreslaa, at det blev Ministeren, der fik Afgørelsen; jeg har imidlertid ikke ment, at jeg under de forhaandenværende Forhold, under den saakaldte kirkelige Borgfred, havde Lov til at gaa udenfor Principperne i Loven af 1. April 1911. Derfor har jeg holdt mig meget nøje indenfor dens Rammer, og jeg skal nu anbefale dette lille Lovforslag til velvillig Behandling i det høje Ting.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Der er ikke yderligere at forhandle i dette Møde. Folketingets næste Møde afholdes i Morgen, Onsdag den 4. September, Kl. 1 med følgende Dagsorden: